

KAPITOLA 18

Kočky kolem Sojkotlapky zalapaly po dechu. „Ne! Ne!“ kvílela Zlomená stínka. „Spadlý lístku, já jsem to tak nemyslela. Chci tu zůstat s tebou!“

Nějaká další kočka taky zoufale zamňoukala; Sojkotlapka chvíli cítil, jak ho do srdce bodá dráp výčitek, ale snažil se ho ignorovat. *Vím, že tohle je pro ně to správné rozhodnutí.*

Odběhl od kruhu pryč a všiml si rozzářených očí Poloviční měsícnice. „Budeme putovat společně!“ špitla.

Svinutý kaprad' popošel kupředu. „Kameny byly vrženy,“ oznámil. „Už nemůžu být vaším velitelem. Kamenný zpěv, bude spravedlivé, když nás do hor dovedeš ty.“ Pohledem přešel po všech shromážděných kočkách. „Jestli si nějaká kočka myslí, že by Kamenný zpěv neměl být naším velitelem, ať promluví nyní.“

Oni si velitele volí? přemýšlel Sojkotlapka užasle. Velitelé mohou odstoupit a stát se zase obyčejnými ostrými tlapkami?

Po slovech Svinutého kapradě následovalo ticho, které narušovalo jen tlumené kvílení Zlomené stínky. Vycházející luna stála

u ní a utěšovala ji olizováním ouška. „Všechno bude v pořádku,“ povzbuzovala tu zarmoucenou kočku. „Spadlý lístek nepozná, že jsi pryč.“

V tom se pleteš, pomyslel si Sojkotlapka. Spadlý lístek bude žít v tunelech po nespočet úplňků a v agónii, že jste ho opustili.

Kamenný zpěv se Svinutému kapradi uklonil. „Udělám, co bude v mých silách, abych dovedl naše kočky do bezpečí,“ slíbil. Pak se rozhlédl po ostatních, kteří na něj už v očekávání hleděli. „Do setmění si odpočineme,“ nařídil. „Odejeme, zatímco budou dvounožčí obludy spát.“

Kočky se po sobě podívaly, zmatení narůstalo i v těch, které odejít chtěly. „Tak brzy?“ zeptal se Plující mrak.

„Už jsme čekali dost dlouho,“ odpověděl Kamenný zpěv a vrhl po Zlomené stínce zarmouceným pohledem. „Nic nás tu nedrží. Sojčí křídlo nám řekl, že skalnaté kopce jsou na nás připravené. Budou naším novým domovem.“

Plující mrak se narovnal. „Tak pojďme lovit,“ navrhl. „Zajistíme, aby byly všechny kočky dobře nakrmené, než vyrazíme.“

Několik koček se rozběhlo pryč z paseky, jakmile kocour domluvil, a zřetelně se jim ulevilo, že můžou něco dělat. Plující mrak je následoval, ale ještě se zastavil u Vycházející lunny, aby se jí čumáčkem přitiskl k oušku. „V horách vychováme silná a zdravá kořata,“ sliboval jí.

Vycházející luna na okamžik zaváhala, ale pak propletla svůj ocásek s jeho. „Já vím. Najdu nějaké užitečné byliny,“ dodala. „Běžící kůň mi pomůže.“

Sojkotlapku zaplavily vzpomínky, jak se se svými druhy připravovali na vlastní výpravu do hor. Přemýšlel, jestli by těm kočkám

